

om vi saa hver eneste Søndag faar den hele Katekismus paa de skønneste Vers! . . . Nej, dersom en Mand som Dem, Hr. Pastor Hansted, vilde fortælle os noget om Dem selv og ikke om os — for derom kan De dog aldrig fortælle os andet, end hvad vi veed meget bedre iforvejen — nej, men saadan rigtig om Dem selv, og om, hvordan nu De med Deres Læsning og Opdragelse er kommen til Deres Syn paa Kristendommen og Folkelivet . . . se, det var noget, vi Bønder kunde lære noget af . . . det er det, vi trænger til, for at vi kan se, hvordan nu andre Mennesker lever og tænker i deres Forhold. Og se, det var jo det, vi saa meget ønskede, at vor Præst skulde hjælpe os til. — Ja, jeg veed nu ikke, om Hr. Pastoren forstaar mig. Jeg er jo kuns en ulært Mand og har hverken læst til Præst eller Degn, saa jeg er kanske lidt maadelig til at belægge mine Ord.“

Emanuel havde ladet ham tale ud, skønt han godt følte, hvor ydmygende det var for ham at maatte høre paa denne Tale — ovenikøbet i andres Nærværelse. Men han havde ikke kunnet tvinge et afbrydende Ord over sine Læber, fordi han inderst i sit Hjerte maatte erkende, at Væveren havde Ret, ja at denne Mand her havde fundet Udtryk netop for de samme Tanker, som i den sidste Tid dunkelt havde foresvævet ham selv.

Først da Væveren standsede, og han mærkede, hvorledes alles Blikke forventningsfuldt rettedes imod ham, tog han sig sammen. Med et anstrengt Forsøg paa at opretholde den sidste Rest af Præsteværdigheden overfor disse Folk svarede han stammende:

„Jeg paaskønner naturligvis den Aabenhjertighed, hvormed De har udtalt Dem for mig. En saadan gensidig Fortrolighed . . . er sikkert den første Betingelse for en virkelig Forstaaelse . . . hvilken ingen mere end jeg ønsker og haaber paa.“

„Ja, det er netop præcis ogsaa vor Mening,“ sagde Væveren med pludselig Ivrigheid. „Og det var just der-